

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 907/21
18.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа и судија Невенке Калуђеровић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ЈМБГ ..., ул. ..., чији је пуномоћник адвокат Митар Крстић из Ниша, ул. Приморска бр.3, локал 6, против тужене Републике Србије – Министарства одбране, Вишег војног дисциплинског суда у Београду, Вишег војног дисциплинског тужиоца Београд, Војно дисциплинског тужиоца Ниш, Војног дисциплинског суда у Нишу, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, Бирчанинова бр.5, ради дискриминације, одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П1 194/18 од 09.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П1 194/18 од 09.10.2020. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 194/18 од 09.10.2020. године у ставу првом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је одлукама Војног дисциплинског суда у Нишу од 17.01.2018. године и Вишег војног дисциплинског суда од 06.09.2018. године према тужиоцу извршена дискриминација супротно забрани предвиђеној чланом 25 Закона о забрани дискриминације због припадности синдикалној организацији.

Другим ставом изреке одбијен је приговор литиспенденције као неоснован.

Трећим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих законом прописаних разлога, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, истичући захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка на име састава жалбе.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе из члана 386 став 3 ЗПП, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити неку другу повреду поступка која би утицала на правилност донете пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је тужилац био професионално војно лице подофицир Војске Републике Србије, старији водник I класе на служби у ВП 2834/6 Краљево, те да обавља функцију председника Војног синдиката Србије, да је против тужиоца пред првостепеним Војним дисциплинским судом вођен поступак по оптужном предлогу Војног дисциплинског тужиоца у Нишу у коме је донета пресуда I ДИС.бр.13/17 од 17.01.2018. године, којом је тужилац оглашен кривим зато што је као професионално војно лице и старији водник I класе, у више наврата у периоду од 27.11.2016. до средине априла 2017. године, са умишљајем као председник Војног синдиката Србије, учествујући у противправним синдикалним активностима које се односе на оперативну способност, опремљеност наоружањем и војном опремом, командовање и руковођење у Војсци Србије на унутрашње односе у Војсци Србије, који се заснивају на начелима субординације једног старешинства, те и током предизборних активности на изборима за председника Републике Србије, својим јавним наступима са делом председничких кандидата, повредио начела политичке неутралности, поступао супротно одредбама из члана 13 став 1 тачка 7 и 14 став 1 Закона о војсци Србије, супротно тачки 13 алинеја 5 Правила службе у Војсци Србије и супротно циљевима и начелима синдикалног организовања прописаних Статутом Војног синдиката Србије, на начин ближе наведен у тачкама 1, 2 и 3, чиме је описаним радњама под тачком 1 и 3 починио дисциплински преступ учествовање у противправним синдикалним активностима из члана 149 став 1 тачка 27 Закона о војсци Србије у продуженом трајању, а радњама описаним под тачком 2 дисциплински преступ, повреда начела непристрасности или политичке неутралности, прописани чланом 149 став 1 тачка 26 истог закона у продуженом трајању, па га је суд на основу члана 152 став 2 тачка 5 истог закона осудио на дисциплинску казну враћање у претходни чин, истовремено је наложено у магазину "Одбрана" јавно објављивање пресуде. Против наведене пресуде тужилац и Војни дисциплински тужилац су изјавили жалбе, па је одлучујући по жалбама Виши војни дисциплински суд Министарства одбране усвојио жалбу Војног дисциплинског тужиоца у Нишу и делимично усвојио жалбе тужиоца и његовог браниоца, те је пресудом II ДИС 10/18 од 06.09.2018. године, побијана пресуда Војног дисциплинског суда у Нишу потврђена у делу одлуке о кривици окривљеног, овде тужиоца, правној квалификацији извршених дисциплинских преступа и трошковима поступка, а преиначена у делу одлуке о дисциплинској казни и о изреченој мери безбедности тако што је окривљени, овде

907/21

тузилац АА, на основу члана 152 став 2 тачка 7 Закона о Војсци осуђен на дисциплинску казну губитак чина, док се мера јавног објављивања пресуде у овом магазину "ББ" неће извршити.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да тузилац није било којим актом или пропуштањем дисциплинских судова дискриминисан, ни на посредан, ни на непосредан начин, нити су тужиоцу неоправдано ускраћена права и слобода, оцењујући да су Војни дисциплински судови одлучујући о дисциплинској одговорности тужиоца у вези са његовим јавним иступањима и с обзиром на његово професионално бављење војном службом и синдикалном активношћу, утврдили да је тузилац починио дисциплинске преступе у учествовању у противправним синдикалним активностима и повреда начела непристратности или политичке неутралности. Првостепени суд је такође оценио да је тузилац, који је био незадовољан овим одлукама искористио могућност да законитост одлуке испитује у управном спору подношењем тужбе Управном суду, али до окончања првостепеног поступка одлука по тужби тужиоца пред Управним судом ради поништаја другостепене дисциплинске одлуке није била донета. Међутим, оцењујући основаност тужбеног захтева којим тузилац у овом поступку тражи утврђење да су Војни дисциплински суд и Виши војни дисциплински суд при Министарству одбране приликом одлучивања поступали дискриминаторски према њему, зато што су утврдили да је учинио одређене дисциплинске преступе, суд је нашао да такав захтев у парничном поступку тузилац није могао поставити. Наиме, тужбеним заводима и истицањем да су поменути судови поступали незаконито и пристрасно тузилац је указао на неправилност у раду дисциплинских органа и незаконитост донетих одлука, што по оцени првостепеног суда може бити предмет разматрања само у законом утврђеном поступку приликом испитивања судских одлука, који је тузилац и покренуо у управном спору пред Управним судом. Стога, по оцени првостепеног суда тузилац не може у парничном поступку тражити утврђење да је одлукама дисциплинских судова према тужиоцу извршена дискриминација. Ово из разлога што тузилац, прво, није учинио вероватним да је дисциплинским одлукама према њему учињена дискриминација, а друго зато што се дисциплинске одлуке могу побијати у законитом поступку приликом испитивања његових законитости тужбом пред Управним судом. Такође, првостепени суд је оценио да тузилац није учинио вероватним да је дискриминисан од стране наведених дисциплинских судова, као и лица који су учествовали у вођењу поступка због своје синдикалне активности, јер главно обележје дискриминације је неоправдано прављење разлике између лица у сличном или истоврсном положају, с обзиром на неко лично својство, што у конкретном случају тузилац није учинио вероватним. Питање законитости одлука донетих у дисциплинском поступку, може се оценити само у поступку за оцену законитости тих одлука и те одлуке са правног становишта могу бити или законите или незаконите, али никако одлуке дисциплинских судова не могу представљати акт дискриминације према тужиоцу.

С обзиром на изнето, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован и одлучио као у изреци пресуде, с позивом на одредбе члана 14 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, члана 1 Протокола 12 уз

Конвенцију о заштити људских права и основних слобода, с позивом на одредбе члана 21 став 3 Устава Републике Србије, одредбе члана 3, 8, 15 и 16 Закона о забрани дискриминације.

Доносећи првостепену пресуду, првостепени суд је, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у потпуности прихвата и Апелациони суд у Београду.

Одредбом члана 25 Закона о забрани дискриминације (“Службени гласник РС” бр. 22/09, 52/21) ставом 1 прописано је да је забрањена дискриминација због политичких убеђења лица или групе лица, односно припадности или неприпадности политичкој странци, односно синдикалној организацији. Ставом 2 истог члана прописано је да се дискриминацијом из става 1 овог члана не сматрају ограничења која се односе на вршиоце одређених државних функција, као и ограничења неопходна ради спречавања заговарања и вршења фашистичких, нацистичких и расистичких активности прописима у складу са законом.

Одредбом члана 6 истог закона прописано је да непосредна дискриминација постоји ако се лице или група лица због његовог, односно њиховог личног својства у истој или сличној ситуацији било којим актом, радњом или пропуштањем стављају или су стављени у неповољни положај или би могли бити стављени у неповољни положај, а чланом 7 истог закона прописана је посредна дискриминација која постоји ако наизглед неутрална одредба, критеријум или пракса лице или групу лица ставља или би могла ставити због њиховог личног својства у неповољан положај у поређењу са другим лицима у истој или сличној ситуацији, осим ако је то објективно оправдано легитимним циљем, а средства за постизање тог циља су примерена и нужна.

Сам појам дискриминације, прописан чланом 2 под тачком 1 истог закона, представља свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица и њима блиским лицима на отворен или прикривен начин, а које се заснива на неком личном својству прописан наведеном одредбом, међу којима је и чланство у политичким, синдикалним или другим организацијама.

Применом наведених правила произилази да је основна карактеристика дискриминације свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање поступања према једном лицу у односу на друга лица, а које се заснива на неком личном својству. У конкретном случају, тужилац није учинио вероватним да је тужени у дисциплинском поступку према тужиоцу поступао на такав начин да је доношењем наведених одлука према тужиоцу неоправдано прављена разлика у односу на друга лица у истој правој и чињеничној ситуацији.

У конкретном случају, против тужиоца је покренут дисциплински поступак због учињеног дисциплинског прекршаја. Поступак је вођен у складу са законом и легитимно је право органа да покреће поступак, уколико сматра да је извршен

907/21

дисциплински прекршај, а, такође, на основу чињеница утврђених у току поступка у дисциплинском поступку утврђено је да је тужилац извршио радње које представљају дисциплински преступ, чиме је учинио дисциплински преступ учествовање у противправним синдикалним активностима и повреду начела непристрасности или политичке неутралности. Поступак је спроведен и окончан у законитом поступку и против неведене одлуке тужилац, који је био незадовољан, могао је поднети жалбу другостепеном органу, што је он учинио, а другостепени орган, Виши дисциплински суд, донео је одлуку којом је преиначио одлуку првостепеног дисциплинског суда у погледу одлуке о казни. Након тога, тужилац, незадовољан таквом одлуком, има права за вођење управног спора, што је тужилац и учинио подношењем тужбе Управном суду. То је једини и легитимни начин за утврђивање незаконитости судских одлука да би се, уколико би се утврдила незаконитост, исте ставиле ван правног промета. Одлука која је донета у законитом поступку, у складу са законом, не може бити акт дискриминације, нити је тужилац учинио вероватним да су вођени неки други поступци против других лица, која су у односу на њега ослобођена од одговорности, а тужилац, за разлику од њих, осуђен, односно изречена му је дисциплинска мера. С обзиром на то, захтев тужиоца да се утврди да је одлукама првостепеног и другостепеног дисциплинског суда према тужиоцу извршена дискриминација, супротно забрани из члана 25 Закона о забрани дискриминације, је неоснован, јер тужилац није учинио вероватним да су повређене одредбе члана 25 Закона о забрани дискриминације. Ово из разлога што тужилац није учинио вероватним да је због припадања синдикалној организацији стављен у неповољнији положај у односу на друга лица која су била у истој ситуацији као и тужилац. Самим тим, правилна је одлука првостепеног суда којом је одбијен тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Неосновани су наводи у жалби да је првостепени суд погрешно применио материјално право и да је пренебрегао чињеницу да је тужилац стављен у неједнак положај у односу на друга војна лица, само због чињенице да је ..., из разлога што тужилац није процесуиран само зато што је био ..., већ зато што је као ... учинио дисциплински преступ, па се не може рећи да је на тај начин стављен у неједнак положај у односу на друга војна лица. Тужилац није учинио вероватним да су нека друга војна лица, такође, учинила исти прекршај, па не може у жалби наводити да се ради о замени теза. Неосновано у жалби тужилац истиче да суд није применио одредбе Закона о забрани дискриминације у конкретном случају. Напротив, одредбе Закона о забрани дискриминације јесу примењене и основна чињеница коју је првостепени суд утврдио, а што тужилац није учинио вероватним, да је он по основу својства председника синдикалне организације стављен у неповољнији положај у односу на друга лица, јер тужилац је, као ..., учинио преступ, а то није исто својство у односу на друга лица. Стога се не може говорити да је тужилац стављен у неравноправан положај само због чињенице да је био Против тужиоца није вођен поступак због тога што је био ..., већ што је као члан учинио прекршај, односно већ што је учинио дисциплински преступ, а то је већ друга основа због чега је тужиоцу изречена мера. Из тог разлога, наводи из жалбе не стоје, па је жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Правилна је одлука у погледу одлуке о трошковима поступка, јер је донета сходно успеху странака у поступку, а висина трошкова правилно одмерена, применом

АТ важеће у време пресуђења.

Тужилац није успео у поступку по жалби, па је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

На основу напред изнетог, а сходно одредби из члана 390 и 165 ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић